ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Η προσπάθεια συγκρότησης αντικαπιταλιστικού πολιτικού ρεύματος και οι υπαρκτές μεγάλες αδυναμίες

Το αποτέλεσμα της προηγούμενης Κυριακής άφησε μια στυφή γεύση στους αγωνιστές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το αποτέλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ χαρακτηρίστηκε αναντίστοιχο δυνατοτήτων και προσδοκιών* και είναι. Γιατί και πως; Είναι σίγουρο πως θα χρειαστεί συζήτηση, στην οποία πρέπει να πάρουν μέρος όλοι οι σύντροφοι και συντρόφισσες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που έδωσαν την μάχη των εκλογών. Με ανοικτά αυτιά και μυαλά, χωρίς έτοιμες προκατασκευασμένες απαντήσεις, που απλά περίμεναν να «δικαιωθούν». Με συνείδηση πως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει προσφέρει και έχει κατακτήσει ήδη πολλά, πως χρειάζεται συσπείρωση, ενότητα, επιμονή και τόλμη.

Ας δούμε καταρχήν την εικόνα. Το συνολικό περιβάλλον στο οποίο δόθηκε η εκλογική μάχη σφραγίστηκε από δύο στοιχεία: Πρώτο, την διετία από τον Ιούνιο του 2012 το μαζικό – λαϊκό κίνημα βρίσκεται σε κραυγαλέα αναντιστοιχία σε σχέση με τη σαρωτική επίθεση του κεφαλαίου, η οποία προχωρά και επιβάλλεται με πολύπλευρη βία, ιδεολογικο-πολιτική αλλά και κρατική τρομοκρατία. Παρότι υπάρχει ένας διαρκής αγωνιστικός αναβρασμός, έχουν γίνει σημαντικοί – ηρωικοί αγώνες και ξεσπάσματα, το συνολικό πολιτικό κλίμα δεν χαρακτηρίζεται, όπως τη διετία 2010-2012, από τη δυνατότητα και την απειλή ενός μαζικού λαϊκού εξεγερτικού. Αξιοσημείωτο και καθόλου άσχετο, πως η κατάσταση αυτή ξεκινά από τότε που ο ΣΥΡΙΖΑ αναδεικνύεται σε αξιωματική αντιπολίτευση. Δεύτερο, οι ευρωεκλογές σφραγίστηκαν από το ερώτημα της διακυβέρνησης, με την έκκληση για «σταθερότητα» από ΝΔ – ΠΑΣΟΚ, και πολύ περισσότερο με την επικράτηση της λογικής πως είναι αναγκαία η πρωτιά ΣΥΡΙΖΑ και μάλιστα με μεγάλη διαφορά για να «φύγουν». Το πρόγραμμα, η στάση απέναντι στο ευρώ και την ΕΕ, η ανάγκη συνολικής ανατροπής της επίθεσης και της «χούντας» κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ πέρασαν σε δεύτερη και τρίτη μοίρα.

Η τωρινή εκλογική μάχη δόθηκε λοιπόν για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που στηρίζεται καταλυτικά στην αξία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, στη δύναμη του μαζικού κινήματος και στη

δυνατότητα της εξέγερσης, σε ένα πολύ πιο δύσκολο περιβάλλον από τον Μάη του 2012, όταν άνθιζαν όλα τα λουλούδια στην Αριστερά και δεν υπήρχε η κυριαρχία της «διεξόδου» του ΣΥΡΙΖΑ.

Σύμφωνοι, αλλά τι κάναμε εμείς για να σπάσουμε το διπλό πλαίσιο, της υποταγής και της διαχείρισης; Ας δούμε ξανά το αποτέλεσμα. Στις 18 και 25 Μάη στήθηκαν τρεις κάλπες, δήμοι, περιφέρειες, ευρωεκλογές, στο ίδιο πολιτικό περιβάλλον. Η ψήφος ειδικά στις Περιφέρειες και σε μεγάλο βαθμό και στους δήμους έχει έντονα πολιτικό στοιχείο. Μάλιστα, τόσο από ΣΥΡΙΖΑ όσο και από ΚΚΕ δόθηκε χαρακτήρας ενιαίας μάχης, με συνθήματα «τρεις κάλπες – μία επιλογή» κλπ. Η αντικαπιταλιστική Αριστερά διευρύνει την επιρροή της στις περιφερειακές εκλογές σε σχέση με το 2010 (2,37% πανελλαδικά έναντι 1,79% και 128.000 ψήφους έναντι 97.000, με την προσθήκη βέβαια 11.093 ψ. στη Στερεά Ελλάδα), καταγράφει ένα μέσο αποτέλεσμα 2,7% στους δήμους που κατεβαίνουν αριστερές αντιδιαχειριστικές κινήσεις (1,97% στον δήμο Αθηναίων και 2,12% στο δήμο Θεσσαλονίκης, που είναι πολιτική η ψήφος) και λαμβάνει 41.300 ψ. και 0,72% στις ευρωεκλογές. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υπερδιπλασιάζει τις ψήφους της από τον Ιούνη του 2012, αλλά δεν καταγράφει παρά μικρό μέρος της ευρύτερης δυναμικής που εξέφρασαν οι περιφερειακές και δημοτικές κινήσεις μερικές μέρες πριν. Θα λέγαμε πως στο αποτέλεσμα αυτών των δύο Κυριακών καταγράφεται ανάγλυφα η σημερινή ψαλίδα ανάμεσα στις δυνατότητες συγκρότησης ενός πολιτικού αντικαπιταλιστικού ρεύματος, με ανερχόμενη και σχετικά ισχυρή πολιτική παρουσία (όπως φάνηκε στις 18 Μάη) και στα μεγάλα ελλείμματα και ανεπάρκειες στο να γίνει αυτό πραγματικότητα, όπως φάνηκε στις 25/5. Βεβαίως, γνωρίζουμε πως στην κάλπη των περιφερειακών (στους δήμους ακόμα περισσότερο) υπάρχει πολύ ευρύτερη ψήφος, ακόμα και από άλλα πολιτικά ρεύματα που δεν κατεβαίνουν στις συγκεκριμένες εκλογές κι επιλέγουν να στηρίξουν ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Γιατί λοιπόν εκφράζεται αυτή η αναντιστοιχία; Γιατί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν μπορεί να σπάσει (ακόμα) ορισμένα εκλογικά όρια; Οι απαντήσεις πρέπει να αναζητηθούν στην ποιότητα των πολιτικών απαντήσεων που δίνει το μέτωπο και βεβαίως στην πρακτική του, στην ενότητα λόγων και έργων, που πάντα αποτελεί μέτρο της πολιτικής. Ας μην μείνουμε στην λογική της χαμένης ψήφου, που βεβαίως έπαιξε ρόλο, αλλά δεν είναι παντοδύναμη. Ούτε στις αδυναμίες της προεκλογικής καμπάνιας, που παρά την προσφορά χιλιάδων συντρόφων και το μεγάλο άνοιγμα που έγινε, ήταν εξαιρετικά πρόχειρη και δεν συγκέντρωνε ενιαία κι

αποτελεσματικά τα πυρά.

Ας δούμε έξι πολιτικά ερωτήματα, με σύντομο τρόπο:

Το **πρώτο** αφορά **το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα, το οποίο θεωρείται και σωστά κατάκτηση και ισχυρό όπλο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**. Όπλο που ορίζει μάλιστα και την πολιτική διέξοδο, έτσι ώστε η συζήτηση να μην γίνεται μόνο για το «πως θα φύγει η κυβέρνηση», αλλά για το ποιοι άλλοι και τι άλλο πρέπει να φύγουν μαζί της, και σε ποιο άλλο δρόμο πρέπει να βαδίσουμε. Έχουμε υπογραμμίσει πως η αδυναμία να εμπνευστεί ο λαός για τη δυνατότητα άλλου δρόμου και η συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ εντός του δυτικού πλαισίου ΕΕ – ΝΑΤΟ και κυριαρχίας των αγορών, αποδυναμώνει την πολιτική δυναμική ανατροπής. Τι έχουμε κάνει όμως για την αυτοτελή προβολή, επεξεργασία και τεκμηρίωση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος; Πόσο το αναδείξαμε σε μη προεκλογικές περιόδους; Πόσο δουλεύεται και συνδέεται με το μαζικό κίνημα; Αναδείξαμε ως μεγάλα πολιτικά ζητήματα τα ζωτικά αιτήματα για δουλειά (ειδικά στους νέους), ενάντια στην ανεργία και τη σύγχρονη δουλεία, για αξιοπρεπείς αμοιβές και συντάξεις, ενάντια στις απολύσεις και την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων; Απαντήσαμε συλλογικά στο ερώτημα εάν υπάρχει ζωή έξω από το ευρώ και την ΕΕ και βεβαίως, στο αμέσως επόμενο ερώτημα εάν υπάρχει ζωή έξω και σε σύγκρουση με το κεφάλαιο, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο; Αναδείξαμε τον μεγάλο κίνδυνο του ολοκληρωτισμού, του εκφασισμού και της ολοκληρωτικής κατάργησης της λαϊκής κυριαρχίας σε μια Ελλάδα υποθηκευμένη ή αφήσαμε χώρο για να δίνονται μερικές «πατριωτικές» απαντήσεις; Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ λαμβάνεται σοβαρά υπόψη από σημαντικό μέρος του λαού, που αναζητά συγκροτημένες και όχι συνθηματολογικές απαντήσεις σε αυτά. Ποια είναι η ποιότητα των απαντήσεων μας, σε συνάρτηση με το συνολικό πρόγραμμα επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού και σοσιαλιστικής – κομμουνιστικής προοπτικής;

ΜΕΤΩΠΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ: Να συμβάλλουμε στην οργάνωση του λαού
ΟΧΙ ΣΥΝΕΧΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΡΙΖΑ

Ένα **δεύτερο** σημείο είναι ποια είναι η συμβολή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στη διαμόρφωση του υποκειμένου που θα επιβάλλει το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα. Ο ΣΥΡΙΖΑ λέει πως θα εφαρμόσει το πρόγραμμά του κυρίως μέσω της κυβέρνησης και ζητά την κοινοβουλευτική ενίσχυση. Το ΚΚΕ τονίζει το ρόλο του κόμματος και ζητά την κομματική ενίσχυση. Αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ εννοεί –και το εννοεί!- πως η επιβολή του αναγκαίου προγράμματος θα είναι υπόθεση ενός ταξικά ανασυγκροτημένου εργατικού κινήματος και του οργανωμένου λαού (με τη συμβολή μιας άλλης μετωπικής αντικαπιταλιστικής

Αριστερά), τότε πρέπει να αναβαθμίσει το έργο της ακριβώς σε αυτό το πεδίο, πρέπει να δώσει δείγματα γραφής. Δεν αρκεί η παρέμβαση στο δομημένο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα (που και εκεί πρέπει να γίνουν άλματα), πρέπει να βουτήξει στη θάλασσα της ανεργίας και της εργασιακής μιζέριας, στον ιδιωτικό τομέα και στη γειτονιά.

Τρίτο, πως θα υπάρξει νέα ώθηση στη διαδικασία ευρύτερης πολιτικής μετωπικής συσπείρωσης δυνάμεων (κοινωνικών και πολιτικών) για την προώθηση του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος; Ποιος θα είναι ο ρόλος των 2.100 πρωτοπόρων αγωνιστών που στελέχωσαν τα αριστερά αντικαπιταλιστικά ψηφοδέλτια στις τοπικές εκλογές; Θα επαναλάβουμε απλά την προηγούμενη διαδικασία, η οποία δεν ευοδώθηκε κι έδειξε στενά όρια ή θα βρούμε μια νέα αρχιτεκτονική, που θα φέρνει στο προσκήνιο τις πιο ζωντανές δυνάμεις, χωρίς να αποκλείει κανέναν;

Τέταρτο, η στάση απέναντι στην κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ, το κρίσιμο πολιτικό επίδικο της επόμενης περιόδου. Όσον αφορά το ρόλο της κυβερνητικής εξουσίας στην επαναστατική διαδικασία υπάρχουν διαφορετικές προσεγγίσεις και χρειάζεται συζήτηση και εμβάθυνση. Απαιτείται όμως μια ξεκάθαρη τοποθέτηση όσον αφορά την κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ, την κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ (και συμμετοχή και άλλων δυνάμεων από αντιμνημονιακούς συντηρητικούς μέχρι κεντροαριστερούς), εντός του ευρώ, της ΕΕ, του ΝΑΤΟ, του συστήματος. Η αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά είναι κάθετα αντίθετη σε αυτή την πρόταση, την θεωρεί καταστροφική για το κίνημα, την Αριστερά και τον λαό και την αντιπαλεύει προτείνοντας το αναγκαίο πρόγραμμα και έναν άλλο δρόμο αντικαπιταλιστικής ανατροπής και επαναστατικού αγώνα. Σε περίπτωση ανάδειξης μιας τέτοιας κυβέρνησης θα είμαστε δύναμη εργατικής αντικαπιταλιστικής αντιπολίτευσης, που θα συμβάλλει στην απόσπαση κατακτήσεων από το κίνημα, στην απόκρουση επιθέσεων της αστικής τάξης και στο άνοιγμα του δρόμου για την αντικαπιταλιστική ανατροπή. Δεν είμαστε ούτε ο εξωκοινοβουλευτικός βραχίονας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, ούτε ο εγγυητής υποσχέσεων και καλών προθέσεων, ούτε εκφραστές μιας πραγματικής αριστερής κυβέρνησης, σε ρόλο τελικά συμπληρωματικό του Αλ. Τσίπρα (όπως το ΚΚΕ στο ΠΑΣΟΚ με την «πραγματική αλλαγή»).

Πέμπτο, η αντικαπιταλιστική Αριστερά δεν μπορεί να θεωρείται μια συνιστώσα της παναριστεράς, πολύ περισσότερο ένα συνεχές του ΣΥΡΙΖΑ. Οι συμπράξεις με δημοτικές κινήσεις από κοινού με τον ΣΥΡΙΖΑ ή η λογική υποστήριξης στον δεύτερο γύρο γενικά της Αριστεράς (χωρίς συγκεκριμένη εκτίμηση) δεν αναδεικνύουν την αυτοτέλεια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν είναι δύναμη ενδοαριστερού εμφυλίου, αναπτύσσει διάλογο και συναγωνιστικές σχέσεις με τον μαχόμενο κόσμο της Αριστεράς. Και αυτό δεν πρέπει και δεν

θα το χάσει, χωρίς όμως να υποτάσσεται σε λογικές παναριστεράς.

Έκτο, η δύναμη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αυτού του πρωτότυπου μετωπικού εγχειρήματος έρχεται από τη συγκέντρωση δυνάμεων, τη δυνατότητα των χιλιάδων μελών της να συζητούν δημιουργικά, να συνθέτουν και να αποφασίζουν δημοκρατικά, να υλοποιείται από κοινού η απόφαση. Φαινόμενα άγονων αντιπαραθέσεων, απαράδεκτων περιχαρακώσεων, μονομερών ενεργειών από ξεχωριστές οργανώσεις (στο όνομα της …ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ή στο όνομα άλλης τακτικής απ' αυτή που έχουμε συλλογικά διαμορφώσει) όχι μόνο είναι καταδικασμένες σε αποτυχία, αλλά διαβρώνουν το κοινό μας εγχείρημα και βεβαίως δεν εμπνέουν.

**Δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ την Κυριακή 1/6/2014*